

ADEVĂRUL ASCUNS INFORMAȚII INTERZISE

DR. STEVEN M. GREER

Traducere: Ruxandra Comșa

Mulțumiri	8
Cuvânt înainte	9
Introducere.....	15
Nota autorului.....	20
1. Mesagerul improbabil	22
2. Un ciclu complet	32
3. Ieșirea la lumină	51
4. O căsătorie legată în ceruri	62
5. Iertare și credință	66
6. Unitatea inefabilă	71
7. Pacea universală	83
8. Transformare totală	91
9. Informații neconvenționale	98
10. Tonul creației	111
11. Oferta	125
12. Încremenit de uimire!	131
13. Adevărul e mai straniu decât ficțiunea.....	139
14. Dezinformare.....	153
15. Granița de lumină	165
16. Cercurile secrete ale puterii	174
17. Moșteniri pierdute	187
18. Extragerea corpului astral	201
19. „Suntem mereu lângă tine!”	209
20. O zi diferită	225
21. Transferul electromagnetic.....	239
22. Un miliard de lumini scânteietoare.....	247
23. Infinit	257
24. Înscenarea	272
25. Ieșirea din cercul elitei malefice.....	278
26. Noua eră.....	288
27. Un moment de o importanță cosmică.....	296

28. Deconspirarea matricei	303
29. Mărturii	316
30. Monstrul puterii necontrolate	339
31. Separația dintre biserică și stat? Doar un mit.....	349
32. În culisele tenebroase ale puterii	356
33. O lume nouă - dacă o puteți accepta	370
34. Rezolvarea propriei noastre disfuncționalități	380
35. O meditație călăuzită: structura universului.....	392
36. Minte nemărginită	403
37. Picătura e totuna cu oceanul	408
38. Percepția celestă	419
39. Misterele frecvențelor de vibrație ale energiei ...	427
40. Comunitatea interstelară benefică.....	437
41. Faza de tranziție	448
42. Spiritualitatea universală.....	459
43. Accesarea conștiinței	469
44. O calitate celestă.....	474
45. Generația transformării.....	480
46. Meditația de grup: contactarea ființelor extraterestre și o meditație-rugăciune pentru planeta Pământ.....	483

Mesagerul improbabil

- O să folosim camera mică Holloman pentru acest eveniment... E suficientă.
- O, nu, avem nevoie de sala de bal.
- Dar camera aceea nu e folosită niciodată, decât pentru evenimente foarte mari și importante.
- Acesta va fi un eveniment foarte mare și important!
- Cred că ai înnebunit.
- Nu, avem nevoie de toată sala de bal!
- Păi ultima dată când s-a umplut sala de bal a fost când președintele Reagan a fost aici.
- Du-te și fă rezervare, nu mai sta pe gânduri!
- Bine, nu vrei să mă asculți... Dar o să mă ocup de rezervare.

Camera respectivă este sala de bal a Clubului Național de Presă din Washington. Discuția în contradictoriu dintre mine – doctorul Steven Greer – și o agentă de presă, care a avut loc pe 9 mai 2001, nu a fost în van. Persoana respectivă s-a ținut de cuvânt și instinctul meu s-a dovedit corect! Am fost martori la umplerea până la refuz a sălii: aproape douăsprezece camere de televiziune și o armată de jurnaliști adunați pentru a asculta și a înregistra declarațiile oferite de douăzeci și unu de martori din organizații militare și de securitate ale guvernului, din lumea marilor corporații și a organizațiilor științifice.

Martorii se oferiseră să relateze experiențele perso-

nale prin care au intrat în contact cu vehicule extraterestre (VET sau OZN-uri) și forme de viață extraterestre. Au urmat peste două ore de mărturii publice, confirmând realitatea contactului cu VET/OZN și un rezultat în principal necunoscut: interacțiunea cu inteligența extraterestră a produs tehnologii energetice și de propulsie evolute. Această informație a fost ținută secretă față de populație timp de mulți ani de zile.

Evenimentul a marcat lansarea proiectului *Desecretizarea* și a constituit rezultatul anilor de muncă și efort ai Centrului pentru Studiul Inteligenței Extraterestre (CSETI). A constituit, de asemenea, un moment marcant al călătoriei mele, trecând de la cariera de medic de urgență care locuia în Asheville, Carolina de Nord, la un nou rol: curierul neașteptat al unui mesaj care insistă să se facă auzit. A reprezentat un alt pas pe calea uneori dificilă pe care încercam să merg de la vârsta de nouă ani, când mă jucam pe străzile din Charlotte, Carolina de Nord.

Într-o după-amiază însorită din 1965, mă agitam cu grupul obișnuit de spiriduși de joacă din vecini. Eram cu toții niște copii tipici din sud, care rătăceam pe străzi în căutarea oricărui gen de aventură – uneori pentru a clădi ceva, alteori doar pentru a vedea ceva sau a lua acasă. Nu eram deloc pregătiți pentru ceea ce a apărut brusc pe cerul dinspre sud-vest: o navă argintie, de formă ovală, strălucitoare, care în mod clar nu reprezenta un avion sau un elicopter. Era netedă, complet silențioasă și absolut diferită de orice văzusem vreodată. După ce a plutit pe cer o vreme, a dispărut brusc.

Acest lucru ni s-a părut cu adevărat neobișnuit. Familia mea, cum era de așteptat, a ignorat incidentul ca fiind născocit doar de imaginația unui copil. Dar banda mea și cu mine știam că văzuserăm ceva ieșit din

comun. A fost prima mea întâlnire cu un „VET”, termenul utilizat de Agenția Națională de Securitate (NSA) pentru vehiculele extraterestre, cunoscute de asemenea în mod obișnuit ca OZN-uri.

Din acea zi, legătura mea subtilă cu acea navă spațială nu a dispărut. Evenimentele din următoarele săptămâni au întărit această legătură: am avut mai multe vise lucide și întâlniri nocturne cu ființe nepământene. Pentru că eram doar un băiat, am putut să „accept” totul – mi s-a părut un rezultat natural al incidentului la care am luat parte cu cei trei prieteni ai mei. Cred că extraterestrii se concentrau să trezească în mine conștiința și acceptarea lucrurilor de dincolo de lumea vizibilă. Inocența mea mi-a permis să privesc aceasta fără nicio prejudecată, deși nu am vorbit public de experiența respectivă (din cauza riscului de a fi ridiculizat) decât cu câțiva ani în urmă.

Dar această conexiune timpurie mi-a schimbat viața. Era evident începutul unor căutări mai complexe ale adevărului, care s-au intensificat odată cu maturizarea mea.

Interesul și curiozitatea mea față de aceste chestiuni au devenit foarte puternice, deși nu am avut nicio altă întâlnire directă cu extraterestrii timp de ani de zile. Până la vârsta de doisprezece ani, adunam articolele relevante din reviste precum *True*, *Argosy* și *Life*, precum și cărți despre întâlniri cu OZN-uri, reușind să am astfel o mare colecție în dulapul meu. Ideea de a cunoaște ființe de pe alte planete mă încânta și mă hrăneam cu sentimentul de uimire și bucurie pe care îl nutream atunci când mă uitam la cerul nocturn. Niciodată nu am simțit teamă, pentru că acest sentiment mi se părea la fel de confortabil și firesc ca și acela de a fi acasă. Prin urmare, felul în care vedeam eu ideea existenței extra-

terestriilor era că ea este logică, „de la sine înțeleasă” și că aceste ființe sunt conștiente de evoluția noastră pe Pământ. Acest sentiment, de a fi una cu întreaga creație, mi-a produs întotdeauna o senzație de bucurie și de pace, încă de când eram preșcolar. În mijlocul naturii simțeam că există ceva viu și divin dincolo de existența cotidiană. Cred că a fost întotdeauna ceva, ca o mână pe umărul meu, ca o prezență ascunsă ce m-a ajutat și m-a ghidat către o percepție a conștiinței; o prezență conștientă și în același timp misterioasă, care intra în contact cu mine atunci când mă uitam la cer sau mă jucam afară. Există un proverb persan: „Cel mai bun mod de a-L iubi pe Dumnezeu e acela de a iubi creația sa”. Am fost binecuvântat să simt această realitate într-un mod foarte inocent, chiar primitiv.

Aveam o viziune neconvențională asupra vieții, poate ca rezultat direct și natural al unei copilării la fel de neconvenționale. Am crescut într-o familie din sud, foarte excentrică. Mama era precum Scarlett O'Hara combinată cu Bette Davis în *Taci, taci dulce Charlotte* și o picătură de *Draga mami* a lui Joan Crawford. Tata era pe jumătate amerindian, mama sa fiind o cherokee.

Totuși, viața în familia mea era foarte tulburată. Copiii proveniți din asemenea medii dificile urmează în mod obișnuit una din două căi în viață: fie cedează obiceiurilor și dependențelor autodestructive, uneori până la punctul sinuciderii, fie găsesc o forță interioară suficientă pentru a clădi o viață valoroasă și productivă. Am ales cel de-al doilea traseu, mulțumită Domnului și intervenției lumii văzute și nevăzute.

În realitate, poate că nu am cunoscut niciodată o situație familială mai traumatică, mai disfuncțională decât cea din familia mea. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de acest trecut: mă văd ca un doctor și o

figură publică de succes (deși uneori excentrică!), presupunând că am avut o copilărie convențională, absolut normală.

În tinerețe am fost să vizionez filmul *Draga mami*, împreună cu sora mea geamănă. La sfârșit, ne-am uitat unul la altul și ne-am spus: „Doamne, asta a fost cea mai fericită zi a copilăriei noastre!” Oamenii sunt îngroziți să audă acest lucru. Din cauza alcoolismului părinților și a condițiilor de acasă afectate de acesta, noi, copiii, trăiam de asemenea într-o stare de semiabandon parental, de neglijare și abuz. Îmi amintesc, ca preșcolar, că mâncam scrum de țigară, nisip și pământ atunci când nu găseam altceva. Ca doctor, realizez acum că acestea îmi ofereau cel puțin câteva din suplimentele de minerale de care corpul meu avea nevoie: una din acele nevoi instinctive cerute de organism pentru a putea supraviețui. Eram adeseori foarte bolnav, mai ales iarna, de pneumonie și bronșită gravă. Plămânii mei păstrează încă cicatrici din cauza acelor crize teribile.

Totuși, atunci când îți este foarte greu, înveți să apreciezi mai mult binele. Dificultățile m-au întărit. Orice amărăciune pe care am păstrat-o din copilărie a dispărut odată cu realizarea că acest lucru m-a întărit, m-a făcut un supraviețuitor. Când am ajuns la liceu, am jurat să preiau controlul vieții mele și să mi-o schimb și chiar așa am făcut.

Pe parcursul unora din acei ani, m-am întreținut singur, având propriul apartament. Aveam o slujbă într-un restaurant din zonă și munceam în fiecare seară până la unu noaptea, după care mă sculam la ora șase în fiecare zi ca să traversez orașul pe bicicletă până la școală. Am reușit să am numai note de zece, devenind un elev eminent, implicat în numeroase activități școlare.

Sentimentul meu de responsabilitate fraternală s-a extins asupra celor trei surori ale mele. Adeseori mă refeream la ele, fără să vreau, ca la „fiicele mele”, atât de puternic era instinctul meu protector și de afecțiune pentru ele. Având părinți care erau modele negative, am învățat cum nu e bine să fac lucrurile. Dificultățile au condus la realizarea că noi, cu toții, ne creăm viitorul propriu, iar depășirea limitărilor impuse de naștere, sărăcie, abuz sau orice altă greutate este posibilă prin exercitarea voinței umane.

Eram prea ocupat în timpul liceului pentru a fi cucerit de elementele culturii pop care a absorbit mulți adolescenți de la sfârșitul anilor '60 până la începutul anilor '70. Pur și simplu, nu am avut acces la beneficiile de care majoritatea copiilor din clasa de mijloc au parte și le socotesc ca fiind normale, deoarece supraviețuirea de la o zi la alta era pentru mine o preocupare constantă. Nici nu se punea problema de a fi tentat de droguri sau de alcool!

În schimb, am început să citesc *Vedele* (literatura veche, sacră a Indiei) și să studiez sanscrita. Am învățat singur meditația și conceptul transcendenței, care corespundeau modului meu de a gândi. Fusesem crescut în afara granițelor religiei formale. Părinții mei nu m-au dus la biserică în copilărie (de fapt, erau complet atei). Lipsa de atașament față de orice doctrină a vreunei instituții mi-a permis să rămân deschis ideilor care puteau fi în afara zonei de acceptare a cuiva crescut într-o tradiție religioasă convențională. Rezultatul este că eu am trecut în mod natural pe tărâmul experiențelor meditative și al conștiinței superioare, fără sprijin din exterior. Am învățat singur rugăciunea și meditația, de la lectură la experiența directă. Aceste preocupări, combinate cu implicarea mea școlară în chestiuni legate de mediu și

de pace, a creat un nou strat de experiență și de dezvoltare a conștiinței mele. În acest punct a avut loc experiența pe care acum o numesc „nonlocalizarea conștiinței”. Când aveam puțin timp liber, adoram să mă plimb pe bicicletă în zonele de la țară, căutând această conexiune.

Stăteam întins pe o pajiște și exersam acele tehnici care se nășteau din ființa mea. Călătoream pentru a observa alte zone din Charlotte sau pentru a vedea alte locuri de pe Pământ; uneori chiar mă duceam în spațiul imens și negru. Aceste experiențe minunate au devenit un obicei pe care îl urmam adeseori. La vârsta de cincisprezece ani, o forță minunată și de neoprit s-a trezit în mine, fără legătură cu o tradiție anume. S-a manifestat complet din interior.

Apoi, în primăvara anului 1973, m-am rănit la coapsa stângă. Plănuisem să mă duc cu bicicleta din Charlotte până la insulele de pe coasta Carolinei de Nord, o călătorie de trei sute douăzeci de kilometri. Am ignorat rana și nu am renunțat la planurile mele, acoperind toată distanța până la coastă într-o zi și apoi întorcându-mă la apartamentul meu ieftin din Charlotte. Am făcut o infecție gravă la picior, care s-a împrăștiat în tot corpul.

În acea perioadă am fost foarte bolnav. Din cauza muncii grele și a programului școlar, eram deja foarte obosit înainte să se întâmple aceasta. Eram și sărac, așa că nu se punea problema să mă duc la doctor. Ca medic, acum știu ce mi s-a întâmplat: am făcut septicemie, ceea ce înseamnă că sângele mi s-a infectat și am făcut febră foarte mare. Unii mușchi ai scheletului au cedat și ei, supraîncărcându-mi rinichii. Toate acestea sunt simptome potențial fatale și mă apropiam de punctul final: un băiat în vârstă de șaptesprezece ani, fără telefon, care încearcă să se trateze singur, neînțelegând complet gravitatea

bolii. Am fost la un pas de moarte și m-am trezit brusc eliberat de corpul meu.

Atunci am fost purtat în adâncimile spațiului, unde mă simțeam deja ca acasă. Apoi am trăit ceea ce acum înțeleg că a fost conștiința Divinității, unde individualitatea mea s-a estompat, devenind una cu mintea efervescentă, neîngrădită, pură, infinită. Nu exista nicio dualitate. A durat cât o eternitate, pentru că simțul normal al timpului dispăre în acea stare. Am văzut toată creația și vastitatea cosmosului, care erau cu mult mai frumoase decât aș putea eu exprima în cuvinte. Nu simțeam nimic înfricoșător, doar conștiință infinită, bucurie și percepția unei creații perfecte, nesfârșite.

În cele din urmă, două lumini strălucitoare s-au apropiat din stele. Acum știu că ele erau întrupări, manifestări ale Domnului. Nu erau antropomorfe sau antropocentrice, ci arătau ca niște puncte de lumină strălucitoare – energie pură, conștientă. Erau întrupările gemene ale erei noastre.

Când acele entități s-au apropiat de mine, am devenit una cu ele. A fost incredibil de frumos. Apoi s-a produs convergența cunoașterii într-o formă preverbală, înainte și dincolo de cuvinte. Ca atunci când spui „măr” și în cuvânt se află imaginea propriu-zisă a mărului, care ar putea fi astrală (o formă de lumină). Și în această imagine conștientă există forma de idee pură a mărului însuși – esența sa. Astfel mi s-a transmis informația.

Nu știu cât a durat acea uniune cu Dumnezeu. Am fost influențat de frumusețea contactului și în același timp foarte copleșit.

În cele din urmă, s-a trecut la un mod de comunicare mai linear. Una dintre întrupări a spus:

– Poți veni cu noi sau poți să te întorci pe Pământ.

Am avut prezența de spirit să întreb:

Respect pentru oameni și căni

– Dar voi ce doriți?

Iar acea ființă a răspuns:

– Este dorința noastră să te întorci pe Pământ pentru a face alte lucruri.

La aceste cuvinte, m-am întristat, deoarece în acel moment nu voiam deloc să mă întorc pe Pământ. Aș fi fost foarte fericit să rămân în acea stare de inconștientă, în acel loc al celor fără loc. Dar știam într-un fel că cel mai bun răspuns al ființei umane este acceptarea voinței divine și am spus:

– Atunci așa să fie. Mă voi întoarce pe Pământ.

Am cunoscut atunci realitatea entităților și a ființelor celeste superioare care există, am simțit existența vie a Divinului și comuniunea creației cu divinitatea. Am simțit uniunea completă, perfectă cu mintea nemărginită și creația. Apoi, fără să-mi dau seama, mi-am pierdut cunoștința și m-am întors în corpul meu, ca și cum aș fi căzut.

Revenisem în corp, dar probabil că am rămas destul de mult timp leșinat ca să pierd conexiunea conștientă cu toți centrii neurali, deși percepția mea senzorială încă funcționa. Îmi amintesc limpede, ca și cum ar fi fost azi, că am văzut arțarul din fața micului meu apartament cum se legăna în vânt sub lumina unui felinar. Dar nu mă puteam mișca. M-am gândit: „O, minunat! Iată-mă aici, înapoi în acest corp distrus, paralizat.” Credeam cu adevărat că fusesem atât de afectat de această infecție gravă, încât fusesem paralizat de un infarct. După cum s-a dovedit, a fost un fenomen temporar. Astăzi se cunoaște faptul că în experiențele prelungite la limita dintre viață și moarte, durează ceva timp până când ești reconectat la corpul fizic.

Apoi am simțit o anumită forță în cameră, trimisă aici că să-mi încerce voința de a trăi. Era o experiență

oarecum înspăimântătoare, dar poate necesară, care m-a silit să apelez la toată voința mea pentru a rămâne aici. Acea forță părea să mă tragă înapoi. Așa că părăseam corpul după care mă întorceam. A trebuit să depun un mare efort de voință pentru a rămâne în corpul fizic și a-mi menține corpul astral de lumină și corpul conștient integrate în acesta. După vreo șase încercări, am reușit să mă fixez și să rămân aici, în planul fizic. Apoi am devenit complet conștient și mi-am recăpătat aptitudinile motorii.

Această experiență de natură pur spirituală mi-a schimbat viața mai mult ca orice altceva, a schimbat tot ceea ce fusesem învățat – că nu există nicio Ființă Divină sau existență conștientă după moartea corporală. Acum știu din experiență directă că acest lucru este fals. Dumnezeu există și la fel și Mesagerii săi. Pentru mine, nimic nu avea să mai fie vreodată la fel ca înainte. Aflasem că nu trebuie să te temi de moarte și că, de fapt, nu există moarte, ci doar o transformare, o trecere de la o stare de existență la alta.

Când m-am ridicat și m-am reintegrat în lume, am rămas în această stare de binecuvântare incredibilă, o stare foarte subtilă de conștiință superioară, în care sentimentul conștiinței cosmice era încă treaz în mine. Închis în cameră, puteam fi infinit de conștient în același timp. Misticii numesc aceasta *conștiință cosmică* – o stare pe care am continuat să o experimentez multă vreme după aceea.

Foarte interesant este că piciorul meu bolnav s-a vindecat atunci în mod spontan. Nu m-am dus la doctor și nu am primit niciun tratament cu antibiotice pe timpul bolii.